

Informační leták Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

v posledních letech je neustále evidentnější, jak všeobecná krize Církve je a jak zasahuje celý její organismus. Je to krize víry, tedy opouštění neměnných pravd víry, krize křesťanských mravů, jejich rozvrat a krize výkonu autority jako služby zjevené pravdě a tím služby Bohu a věřícím. Podrobnějším rozborem jednotlivých oblastí jsem se zabýval už častěji, tím se dnes zabývat nechci. Ale zamysleme se nad tím, co je a co není správnou reakcí a cestou k řešení, nebo alespoň k setrvání ve věrnosti tváří v tvář tomu, co nás obklopuje.

Stručně řečeno, nutný je návrat ke kořenům. Krizi víry nelze řešit ani církevně politicky, ale ani utápěním se v mystice apokalyptických vizí vedoucích k faktickému opuštění duchovního boje o spásu duší a fatalistické náboženské praxi. Naší cestou je to, co Církev činila vždy – stavět na zjevených pravdách víry, na nauce Církve. To je jediná pevná půda, na níž může stát oltář pravého kultu jako zdroj milostí. Nestačí návrat k tradiční mši sv. s oltářem uprostřed hnojiště modernistických a liberalistických bludů nebo v bažinách fiduciálního charismatismu. Návrat tradiční liturgie musí být návratem této liturgie do chrámu věčných pravd zjevené víry. Jenom tam, kde žije pravá víra, mohou vzkvétat i křesťanské mravy. Pouze živá víra je zdrojem síly a milosti pro život podle pro padlou lidskou přirozenost přísných a náročných požadavků křesťanské morálky. Nad tím vším ovšem může bdít jen taková církevní autorita, která tyto hodnoty vyznává, věří v ně a bytostně jim slouží.

Proto Msgr. Marcel Lefebvre vždy pevně vyznával, že autorita Kněžského bratrstva, byť je mimořádná a pramenící ze stavu nouze, je plně regulérní, zatímco nositelé autorit v modernistickém Římě a v oficiální hierarchii působí iregulérně, byť zastávají řádné úřady v Církvi. Jejich objektivním cílem není totiž uchovávat poklad katolické víry a mravů, služba zjeveným pravdám a v nich našemu Pánu Ježíši Kristu, nýbrž svým vlastním ideám, liberálním a modernistickým, které se s věroukou Církve rozcházejí. Z tohoto důvodu lze jistě v určité míře jednat s autoritami koncilní církve o nějakém *modus vivendi*, ale nelze se jim podřítit a v oblasti věrouky a svátostí s nimi kooperovat.

Proto také kněz FSSPX z principiálních důvodů nemůže vystupovat k oltáři s knězem vysluhujícím svátosti dle nových ritů. To by bylo v přímém

rozporu s tím, co zastával náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre a k čemu jsme byli vychováváni v kněžském semináři. Jedinou pro nás přijatelnou variantou nového ustanovení o svátosti manželství je tedy přiznání jurisdikce oddávat kněžím FSSPX, v opačném případě pokračuje stav nouze.

Nyní několik slov k našemu apoštolátu. Od 15. srpna nastupuje na brněnském priorátu kněžskou službu třetí kaplan P. Filip Marada. Převeze od P. Hakla zodpovědnost za mešní centrum v Pardubicích. P. Aleš Hakl převezme ode mne České Budějovice. Od září bude sloužena pravidelně jednou měsíčně mše sv. v Jablonci nad Nisou, zodpovědným knězem budu já. P. Filip Marada bude mít na starost účetnictví, proto se i ve věci potvrzení o darech od podzimu obraťte na něj.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Ecclesia militans! Proti pacifistické ztrnulosti

P. Stefan Frey FSSPX

(přeloženo z: *Mitteilungsblatt – Distrikt Österreich*, č. 459/duben 2017;
redakčně zkráceno)

Milí přátelé a dobrodinci!

Fatima nám připomíná jednu z pravd v současnosti nejvíce zapomenutých: Církev je *Ecclesia militans*¹, bojující Církev. Je svým Zakladatelem poslána do světa, aby bojovala proti tyranii ďábla, bezbožnosti, lži a neřesti. Tento

¹ Tento výraz, pocházející od sv. Augustina, se nacházel až do II. vatikánského koncilu ve všech katolických katechismech světa, od té doby byl nahrazen výrazem „putující Církev“ (viz *Lumen gentium*, č. 49).

boj uložil² sám Bůh již v ráji našim prarodičům a trvá po celé dějiny lidstva. Jeho intenzita se nebude zmírňovat, ale naopak na konci časů vyostřovat: „Ďábel se chystá vést rozhodující boj proti Panně Marii,“ říká sestra Lucie jakožto mluvčí naší milé Paní z Fatimy. Když se hovoří o rozhodující bitvě, znamená to, aby se zmobilizovaly všechny síly! Matka Boží volá všechny pod svůj prapor, abychom s ní bojovali za Boží slávu, za království jejího Syna a za spásu duší. Žádný katolík se nesmí vyvázat z toho, aby se chopil zbraní ducha, zejména modlitby, oběti, ale i Božího slova a v neposlední řadě úsilí o svatý život.

Fatima a šalmaje míru

Zajisté není třeba zmiňovat, v jak velkém rozporu je bojovná řeč z Fatimy s duchem moderní doby. Dnes vládne smrtící pacifismus, který pronikl i do nitra Církvě, jenž nás příjemně znějícími hesly chce poučovat, že již neexistují žádní nepřátelé: „Všichni jsou bratři“, „ateisté jsou Boží děti první kategorie“³, svobodní zednáři jsou naši přátelé⁴ a ďábel patří spíše do říše mýtů⁵. „Mír nade vše,“ zní heslo. Proto se musíme s jinověrci a volnomyšlenkáři vzájemně chápat, akceptovat je, uznávat jejich hodnoty, s nimi spolupracovat. Chtít je obrátit by byla obrovská hloupost⁶. Protože všichni lidé jsou beztak dobré vůle, vybudujeme společně nový svět míru a štěstí!

Nehledě k tomu, že taková hesla roztrubují již 300 let do světa nejzavilejší nepřátelé Církvě, je takové „hlásání“ katastrofální matení dobře smýšlejících lidí. Zuří rozhodující bitva, a mnoho našich generálů nejen skládá zbraně, ale nazývá nepřítel přítelem, objímá ho a neuvědomuje si, jak rafinovaně jim vráží dýku do zad. V tom spočívá krize Církvě, která duše bez ochrany vydává všanc Satanovým pastem.

Satanova taktika spočívá v tom, že se přestrojuje a dělá se neviditelným. Jeho pokušení přicházejí s úsměvem a elegantní kravatou. „Bděte,“

² Gn 3,15: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím; ona rozdrtil hlavu tvou, kdežto ty budeš úklady činiti její patě.“

³ Papež František: kázání z 23. 5. 2013.

⁴ Podle Rudiho Raba spojovalo kardinála Königa a Kurta Baresche, čestného velmistra Velké lóže Rakouska „hluboké přátelství“ (freimaurer-wiki.de).

⁵ Srov. Herbert Haag a jeho kniha *Abschied vom Teufel [Rozloučení s ďáblem]*.

⁶ Papež František: rozhovor s Eugeniem Scalfarim v římském deníku *La Repubblica* z 1. 10. 2013.

napomíná nás náš Spasitel! Čím bezelstněji a rafinovaněji náš nepřítel vystupuje, tím je nebezpečnější!

Proti těmto pacifistickým svůdným praktikám se staví naše milá Paní Fatimská a stejně tak jí založená velká mariánská hnutí... (...)

Růžencové tažení

Inspirován stejným duchem vyhlásil náš generální představený, biskup Fellay, loňského roku Růžencové tažení, které potrvá ještě do letošního 22. srpna. Z uvedených důvodů mu přísluší význam, jenž nelze podceňovat. Kéž by celosvětově znásobená horlivost v modlitbě a obětech umožnila, aby se z nebe snášel déšť milostí, a pohnula papeže k tomu, aby provedl dávno požadované zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a tím připravil cestu vytouženému vítězství tohoto Srdce.

O Velikonocích oslavujeme svého zmrtvýchvstalého Spasitele, kterého Církev uctívá jako „*Victor Rex* – Vítězného Krále“. Jeho veliké vítězství je plodem neúprosného boje, který musel po celý život vést proti hříchu a ďáblu svým svatým životem a svatou smrtí. Bojujme statečně spolu s Ním i my, abychom stejně tak „dosáhli slávy vzkříšení“.

V tomto smyslu Vám přeji radostné, milostiplné velikonoční svátky!

Váš P. Stefan Frey

Saint-Nicolas-du-Chardonnet v Paříži

Před 40 lety se vrátila mše svatá

Světící biskup Bernard Tissier de Mallerais FSSPX

(přeloženo z: *Mitteilungsblatt – Distrikt Österreich*, č. 459/duben 2017)

Stará mše svatá *byla zakázána*, starý katechismus zmizel. To, co bylo pro Církev po celá staletí nejsvětější, bylo muži Církvě potlačeno. Věřící byli podvedeni modernismem. Ve jménu koncilu byla vyhnána tradiční náboženská praxe.

To byla situace, jak se jevila katolíkům na počátku sedmdesátých let. To vedlo mj. k založení kněžského semináře v Ecône. Všude ve světě se sdružovali katolíci, kteří odmítali nové paradigma.

Jedním z dodnes zářících majáků katolického ducha víry v této době bylo znovuzískání kostela Saint-Nicolas-du-Chardonnet v srdci Paříže. 27. února 1977 byl tento Boží dům díky srdnatým věřícím navrácen zpět katolickému kultu. Je to památný den.

Monsignore François Ducaud-Bourget (1897–1984), kněz pařížské diecéze, kaplan Jeho Svatosti, vyznamenaný za pomoc pronásledovaným Židům za války, známý básník a duchovní pastýř, zůstal věrný mši svého svěcení. Mnoho let prosil pařížského kardinála o místo pro celebraci tradiční liturgie. Ve jménu „obnovy“ to bylo odmítáno. „Stará mše“ měla podle vůle hierarchie zaniknout, stejně jako „stará Církev“. Když byly jeho další žádosti stále bezvýsledné, zorganizoval staříčkový kněz spolu s více věrným farářem Louišem Cochem (1920–1994), zakladatelem časopisu *Boj za víru* (francouzsky *Combat pour la foi*), a ještě jedním duchovním opětne ovládnutí Saint Nicolas. Dodnes je tento velký Boží dům v blízkosti Notre Dame pulsujícím centrem tradiční katolicity, jež je od smrti Msgr. Ducauda-Bourgeta v péči Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Světící biskup Bernard Tissier de Mallerais sloužil čtyřicet let po oné události v tomto historicky významném kostele pontifikální mši svatou. V kázání – věnovaném Srdci Panny Marie – připomněl hrdinskou věrnost mši všech dob a učení papežů:

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Prosili nás, abychom sloužili mši svatou ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie, přičemž je to vláda Srdce Panny Marie, Královny kléru, která je v tomto kostele obzvláště uctívána. Chtěl bych k Vám tedy promluvit o Srdci Panny Marie.

„Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím; ona rozdrtí hlavu tvou, kdežto ty budeš úklady činit její patě.“ To jsou slova, jimiž Bůh po prvotním hříchu proklel ďábla v podobě hada.

Bůh ustanovil nepřátelství, protiklad mezi ženou, to znamená mezi blahoslavenou Pannou Marií, a ďáblem, mezi potomstvem Mariiným, to znamená pravými křesťany, a zrozcenci pekla. Je to teologické nepřátelství, které nikoliv náhodou existuje mezi *oběma* potomstvy, mezi nejčistším lůnem a Neposkvrněným Srdcem Panny Marie na jedné straně a znečištěnou

stokou modernismu a II. vatikánského koncilu na straně druhé. Pomysleme prostě na to, že se nacházíme v roce 2017. Rok 1517 je rokem luterského povstání. Rok 1717 je rokem založení Velké lóže v Londýně, tedy počátek svobodného zednářství, a roku 1917, tedy před sto lety, byl založen komunismus a nastalo pronásledování Církve v mnoha zemích, v Rusku a v Mexiku.

Pod praporem Neposkvrněného početí tedy budeme pokračovat v našem boji. Nejdříve bych však rád připomněl, jak se pokračování tohoto vítězného boje Neposkvrněného Srdce Panny Marie uskutečnilo před čtyřiceti lety, na první neděli postní, 27. února 1977. O této neděli se v Introitu modlilo toto: „Vzývati mne bude a já jej vyslyším; vyprostím jej a oslavím ho.“ Jednalo se tedy o osvobození, o osvobození kostela, který byl do té doby v rukou modernismu a který naši otcové o více než jednou generaci dříve dobyli násilím, svatým násilím, aby jej osvobodili.

V onu neděli svolal Msgr. Ducaud-Bourget všechny své věřící ze svých pařížských kaplí do sálu Mutualité. Také P. Coache požádal všechny členy *Combat de la foi*, aby se dostavili do téhož sálu Mutualité na mši svatou. Zcela důvěrně však bylo řečeno lidem, kteří postupně docházeli, že mají jít do kostela a tam zaujmout místa. A klérus, tedy modernistický klérus, viděl nyní ke konci ranní mše, jak se chrámová loď naplňuje neskutečným množstvím lidí. Jeho reakcí byl údiv a dokonce znepokojení, když najednou vstoupilo procesí; Msgr. Ducaud-Bourget, doprovázen P. Coachem a dalším věrným knězem, se ubíral se všemi akolyty, klérem, scholou až pod zkrřížení chrámové lodi, kde bylo dřevěné pódium a mobilní oltář; ten minuli, aby poté slavili mši svatou u hlavního oltáře.

To byla, draží věřící, milostiplná událost. P. Coache prohlásil: „Tady jsme a tady zůstaneme.“ Zůstali díky gardě od St. Nicolas, která od té chvíle střežila kostel, aby jej znovu neovládli modernisté. A od té doby je tento kostel obrovským a neuvěřitelným zdrojem milostí, jež proudí na všechny věřící, kteří přicházejí do St.-Nicolas-du-Chardonnet. Moji rodiče náleží k prvním z nich. Můj otec a moje matka patřili k prvním farníkům této farnosti. Věrní duchovní – znali jsme mnoho kněží, kteří byli u Msgr. Ducauda-Bourgeta –, mnoho kněží věrných obřadu pravé katolické mše svaté. Měli jsme skutečný katechismus, to znamená se skutečnými otázkami a správnými odpověďmi, jak mají být. Zažili jsme, jak bylo stále více hnutí mládeže, zejména skauti, a zažili jsme, jak se rozvíjely přednášky, nauková kázání, která byla solidní, ale po správném francouzském způsobu někdy

mísila vůni kadidla s výpary střelného prachu. To byl St. Nicolas před čtyřiceti lety a takový je ještě i dnes.

Pokračujeme tedy v našem boji pod praporem Neposkvrněného Srdce, pod praporem Panny Marie, Královny duchovenstva, pod praporem tohoto vítězného Srdce, neboť právě před sto lety oznámila ve Fatimě, že její Neposkvrněné Srdce zvítězí.

Tento boj bych chtěl uvést do souvislosti s Neposkvrněným Srdcem Panny Marie, s Pannou Marií, která přece i sama musela bojovat. Ačkoliv byla bez hříchů, přece jen pro ni nebylo nic tak snadné a lehké, obzvláště ne víra. Svátá Panna měla víru, cvičila se ve ctnosti víry. Možná musela ve svém okolí bojovat s omyly ve víře. Arcibiskup Lefebvre vždy říkal, že svátá Panna nikdy nekolísala, že svátá Panna nikdy nepocítila ani nejmenší rozpor mezi rozumem a pravdami víry a Božími tajemstvími. A na druhé straně neměla také nikdy jakýkoliv vzdor vůle proti svatému Božímu zákonu. Takže můžeme zcela klidně a s jistotou jednat podle příkladu Neposkvrněného Srdce.

Od prvního okamžiku svého početí, říká sv. Pius X. patnáct let po dogmatizaci Neposkvrněného početí Panny Marie, byla uchráněna každé poskvrny pocházející od dědičného hříchu a bojovala; a ukazuje křesťanům nutnost pravé víry kvůli zranění lidské přirozenosti hříchem. A tak věří ti, kdo věří v Neposkvrněné početí, říká sv. Pius X., nutně i v dědičný hřích, ve všeobecnou porušenost lidí, v obnovu lidské přirozenosti skrze našeho Pána Ježíše Krista a v jeho Kříž, věří rovněž v jeho výkupné utrpení, v tajemství smíru skrze utrpení, a věří také, že vše, co se nazývá liberalismem a komunismem, bude překonáno tímto Neposkvrněným Srdcem. To jsou slova sv. Pia X. Neposkvrněné Srdce je zcela závislé na Bohu při ochraně proti Satanovi, proti hříchu, závisí zcela na Bohu ve svém růstu, ve svatosti svaté Panny. Neposkvrněné Srdce je zcela a naprosto příznáním se k nadpřirozenému, k existenci milosti a nadpřirozených ctností. A příznáním se k nadpřirozenému boji, který se neodehrává jen v přirozené a politické oblasti, nýbrž je to v první řadě, ve své podstatě, boj nadpřirozený.

Arcibiskup Lefebvre řekl, že svátá Panna je Matkou Velekněze, který se na Golgotě vydal v oběť, a že je tudíž i Matkou všech kněží, kteří každého dne svátostným způsobem obnovují oběť Kříže. A dodal, že mešní oběť je sama jako taková vyznáním královské vlády našeho Pána Ježíše Krista skrze dřevo Kříže. Náš Pán skutečně skrze svou krev, kterou prolil na Kříži, dosáhl vítězství nad svými nepřáteli. *Regnavit a ligno Deus*. Na Květnou neděli to zpíváme v hymnu *Vexilla Regis*. Bůh, náš Pán, vládne skrze dřevo

Kříže, a proto je mše svatá, která svátostně obnovuje oběť Kříže, vyznáním Božího panství, panství Ježíše Krista.

A proto na nás dnes, milí věřící, doléhá nutnost vyznávat víru tváří v tvář omylům, které se hlásají z vysokých míst Církve. A chcete-li, představím Vám vyznání víry, které je sestaveno ze slov papežů nebo koncilů, ve vši krátkosti a přesnosti a v jejich výstižné povaze, která *ipso facto* vyvracejí všechny aktuální omyly.

Nejprve tedy kardinál Pie, biskup z Poitiers v 19. století: „Vyznávám a vyznáváme, že náš Pán Ježíš Kristus je Král vrozeným právem a získaným právem, protože je jediným člověkem, který je skrze nejsvětější Vtělení Bůh, a na druhé straně proto, že získal naše duše za cenu své krve. A že je v důsledku toho Král a Panovník nade všemi tvory a nade všemi lidskými záležitostmi, z nichž žádná se nemůže vymanit z jeho vlády, zejména ne stát.“

Dále papež Pius XI.: „Vyznávám, že stát, že státy nejsou méně závislé na Ježíši Kristu Králi než jednotlivci, protože společenská přirozenost člověka je stvořitelem dílem Boha a našeho Pána Ježíše Krista.“

Sv. papež Pius X.: „Hájím a budu, jak se Bohu zalíbí, až do posledního dechu hájit víru otců v charisma, v jistotu milosti pravdy, která vždy, již od apoštolské doby, spočívala a bude spočívat v poslušnosti biskupského úřadu, která brání tomu, aby se případně nepřijímalo něco, co se zdá být lepším nebo lépe přizpůsobeným myšlenkovému postoji příslušného období, nýbrž aby absolutní a neproměnná pravda nikdy nebyla jinak věřena, jinak jí nebylo rozuměno než tak, jak byla od počátku kázána apoštoly. To je pravé chápání tradice. Absolutní a neproměnná pravda, od počátku zvěstovaná apoštoly a dále předávaná skrze nástupnictví v biskupském úřadu až k nám, skrze nástupnictví katolických biskupů.“

Papež Pius IX., jenž vládl v 19. století: „Vyznávám, že věrouka“ – to je velice aktuální! – „že věrouka, kterou Bůh zjevil, nebyla předložena na způsob filosofického objevu, který by lidský duch mohl vylepšovat či dále rozvíjet, nýbrž že tato věrouka je božský poklad, který byl svěřen Církvi Ježíše Krista k tomu, aby jej věrně uchovávala a neomylně vykládala.“

A opět papež Pius IX. k tématu jediného pravého náboženství: „Existuje jen jedno jediné pravé a božské náboženství – nejsou žádná jiná –, založené a ustanovené skrze Krista Pána samotného. Ono je rodičem a živitelem ctností, ničitelem neřestí, osvoboditelem duší, ukazatelem k pravému štěstí a nazývá se katolické, apoštolské a římské.“

Co se týká ekumenismu, milí věřící, vyznávám se všemi papeži, zejména s papežem Piem XI., že jednota křesťanů může být obnovena pouze tím, že se bude podporovat návrat všech odpadlíků k jedné a skutečné Kristově Církvi, kterou v minulosti ke svému neštěstí opustili. Není žádná jiná cesta.

A k tématu náboženské svobody vyznávám s papežem Piem XII.: „Mezi nedotknutelnými lidskými právy se nachází právo na výkon pravého božského kultu.“ Tečka. To je jasné a jednoznačné. Který je pravý božský kult, drazí věřící? Zeptejte se dětí ve výuce katechismu a ony Vám odpoví: To je snadné, je to katolický kult. A v důsledku toho mají katoličtí rodiče zcela jasné právo na školy, které odpovídají jejich přesvědčení, to znamená katolické víře. To je tedy moje malé vyznání víry v této době, v níž je pro nás nutností vyznávat naši katolickou víru v konfrontaci s protivníky, v konfrontaci se syny koncilu, kteří mají jiné formulace, jež jsou odlišné, jež neodpovídají katolické víře.

Neposkvrněné Srdce, které oslavujeme, je právě Srdce, a proto je to milující Srdce, které nás miluje, které je nám nakloněno, které je soucitné, a proto nás chce pozvednout, ne s falešným milosrdenstvím, které se dnes v Církvi káže. Neposkvrněné Srdce se k nám sklání, k nám hříšníkům, aby nás pozvedlo, abychom opustili hřích, abychom si zasloužili milost, aby nás opět uvedlo do stavu milosti. To je Neposkvrněné Srdce Panny Marie, které chce, aby se mu jeho děti připodobnily veškerou čistotou duše. Pod tímto Neposkvrněným Srdcem bilo Srdce Ježíšovo, když byl v lůně své Matky. Blízko tomuto Neposkvrněnému Srdci bylo Srdce Ježíšovo probodeno a kopím vojáka bylo u paty Kříže probodeno i Neposkvrněné Srdce. Nyní tedy, v niterném sjednocení s tímto Neposkvrněným Srdcem, musíme i my bojovat. A proto se musíme zasvětit Neposkvrněnému Srdci. A já se dostávám k tomuto mariánskému zasvěcení, přesněji k zasvěcení Mariinu Neposkvrněnému Srdci, protože toto je poslední veřejné zjevení, poselství, které k nám hovoří o svaté Panně z hlediska jejího Neposkvrněného Srdce. Naše zasvěcení Panně Marii musí být i zasvěcením jejímu Neposkvrněnému Srdci.

V čem spočívá zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie? Může sestávat ze zasvěcení podle sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, anebo z kterékoliv jiné formulace za předpokladu, že představuje naprosté přilnutí k Neposkvrněnému Srdci, úplnou závislost na tomto Neposkvrněném Srdci. Tímto zasvěcením se staneme vlastnictvím svaté Panny, abychom činili všechno skrze Pannu Marii, s Pannou Marií a pro Pannu Marii. Všechno *pro* její Neposkvrněné Srdce, abychom je těšili,

všechno *skrze* její Neposkvrněné Srdce, jakožto její nástroje, všechno pro její Neposkvrněné Srdce, pro jeho vítězství, které musíme toužebně očekávat. A svatá Panna na oplátku, neboť toto zasvěcení je smlouva, nás obdaruje, svatá Panna se i sama daruje. Tak je to: my se darujeme svaté Panně a svatá Panna se daruje nám. Je to tedy výměna, je to dohoda mezi stranami. A svatá Panna nás na oplátku přijme za svůj nástroj, za svůj vyvolený nástroj, s nímž bude uskutečňovat zázračné věci, s nímž bude konat svůj vlastní apoštolát, neboť toto zasvěcení Neposkvrněnému Srdci musí být zasvěcením apoštolským, abychom se stali apoštoly tohoto Neposkvrněného Srdce. A tak se máme stát nástroji Neposkvrněného Srdce Mariina pro její vlastní apoštolát a k plnění její vlastní vůle. Její vůle, kterou zná možná jen ona sama a kterou musíme následovat.

Je to nesmírně velké smilování, milí věřící, že toto Neposkvrněné Srdce si námi ráčí posluhovat, zejména pro obnovení Církve. Rád bych Vám řekl, že každý den vyznávám svou jistou víru v opětnou obnovu svaté Církve. Je zcela nemožné, aby tento odpad trval do nekonečna. Je zcela jisté, že se Církve opět vzbudí, a my na tom musíme spolupracovat na cestách svaté Panny, na cestách Neposkvrněného Srdce, jejími vlastními prostředky, a činíme se tedy na ní zcela závislími, v naprosté důvěře v toto Neposkvrněné Srdce. Amen.

Ach, Františku! (Důležitá úvaha k otázce regularizace FSSPX)

P. Patrick de la Rocque FSSPX

(*Le Chardonnet*, č. 326/březen 2017;

zveřejněno na webových stránkách FSSPX *La Porte Latine* 8. 3. 2017)

Úvodní poznámka překladatele: Tento článek byl napsán pro *Le Chardonnet* z března 2017, farní zpravodaj kostela Saint-Nicolas-du-Chardonnet v Paříži, a byl dále zveřejněn na oficiálních webových stránkách francouzského distriktu FSSPX *La Porte Latine*. P. Patrick de la Rocque FSSPX je farářem proslulého Saint-Nicolas-du-Chardonnet, největšího kostela Kněžského bratrstva sv. Pia X. v Paříži, Byl také jedním z teologů na straně FSSPX během naukových rozhovorů za papeže Benedikta XVI.

* * *

4. února tohoto roku budila oblast kolem Vatikánu dojem, že je přímo pokryta plakáty volajícími na papeže: „Ach, Františku! Potlačil jsi kongregace, propustil kněze, zbavil hlavy Maltézský řád a františkány Neposkvrněné, ignoroval kardinály... Kde je tvé milosrdenství?“

Proti papeži Františkovi se tedy zvedl víchřivý vzpoury; důvodem je to, že jeho téměř diktátorský ultraprogresismus si vyžádal nejednu oběť. Z kdysi vzkvétajícího mladého řádu františkánů Neposkvrněné nezbylo nic, a to z osobní vůle papeže. Ve hře bylo zpochybňování II. vatikánského koncilu těmito františkány. Co se stalo, když filipínský biskup některé z nich přijal do své diecéze? Papež František ho okamžitě sesadil.

Jiný příklad poskytuje kardinál Burke. Poté, co byl propuštěn z Apoštolské signatury a jmenován na místo kaplana Maltézského řádu, byl opět *de facto* propuštěn i z tohoto dalšího místa, přičemž důvodem byl jeho nesouhlas jakožto kardinála s *Amoris laetitia*, která otevírá přístup k přijímání Eucharistie pro rozvedené a „znovusezdané“. Co se týká Maltézského řádu, ten byl rovněž hodnocen jako příliš konzervativní a papež jmenoval velmi progresivního Msgr. Becciu k zajištění jeho „duchovní obnovy“.

Zatímco papež František svými disciplinárními rozhodnutími ničí veškerou opozici, pokračuje ve své doktrinní revoluci. Po sv. přijímání pro rozvedené a „znovusezdané“ nyní prosazuje podvrtný jezuitský časopis *Civiltà Cattolica* svěcení žen, a sice s papežovým potleskem.

O tomtéž papeži se říká, že má zjevně dobré úmysly ve vztahu k tradici (tj. k FSSPX a ke společenstvím vůči němu přátelským). Jeho láska k periferiím jej údajně činí ochotným udělit personální prelaturu. Někteří se ve snaze o uznání radují z tohoto Božího daru, zatímco jiní jsou znepokojeni, a to z jediného důvodu, že tomuto papeži nelze příliš důvěřovat. Avšak, co když to není ta správná otázka, kterou si máme položit?

Jak nám připomíná Aristoteles, sdružují-li se lidé, činí to proto, aby spojili své úsilí k dosažení společného účelu nebo cíle. Z nadpřirozeného hlediska je tudíž první otázkou zjištění toho, zda sledujeme, nebo nesledujeme tentýž cíl jako dnešní Řím, zda máme tutéž víru v našeho Pána Ježíše Krista, jediného Vykupitele, a zda máme tutéž víru v katolickou Církev, mimo které není spásy. Běda, musíme se obávat, že tomu tak není.

Z toho vyplývá, aniž bychom se pouštěli do satiry, že bychom neměli opomenout zeptat se papeže Františka na obsah jeho víry, dříve než vůbec

budeme uvažovat o tom, jestli by kanonické uznání bylo vhodné či moudré. Protože Boží vůle po nás nemůže žádat, abychom svou věčnou spásu vložili do rukou někoho, kdo nevyznává katolickou víru. Ustavení právní jednoty bez jednoty skutečné by mimochodem představovalo rozpor. To je nepochybně to, co měl na mysli arcibiskup Lefebvre, když v časopisu *Fideliter* po biskupských svěceních v roce 1988 prohlásil: „Kdybych ještě žil o něco déle a za předpokladu, že mě Řím za nějaký čas zavolá, [...] vznesl bych otázku na doktrinní rovině: ‚Jste srozuměni s velkými encyklikami všech papežů, kteří vám předcházeli? Jste srozuměni s *Quanta cura* Pia IX., s *Immortale Dei* a *Libertas* Lva XIII., s *Pascendi* sv. Pia X., s *Quas primas* Pia XI., s *Humani generis* Pia XII.? Jste v plném společenství s těmito papeži a s jejich prohlášeními? [...] Tím by se pozice více vyjasnily.“

Manželství nejen platná, ale nesporná

(Zdroj: generalát FSSPX – *DICI*, 11. dubna 2017)

1. září 2015 papež vyhlásil, že věřící, kteří mají možnost během Svatého roku milosrdenství jít ke zpovědi ke kněžím Kněžského bratrstva sv. Pia X., obdrží „rozhřešení platně a dovoleně“. V tiskovém prohlášení, publikovaném téhož dne, generalát Bratrstva poděkoval papeži a připomněl, že: „Při vysluhování svátosti pokání se vždy a s naprostou jistotou opíralo o mimořádnou jurisdikci, jak ji stanoví *Normae generales* [všeobecná ustanovení] kanonického práva. U příležitosti tohoto Svatého roku chce papež František, aby všichni věřící, kteří by se chtěli zpovídat u kněží Bratrstva sv. Pia X., tak mohli činit bez jakýchkoliv obav.“

20. listopadu 2016 apoštolský list papeže Františka *Misericordia et misera* (č. 12) prodloužil zpovědní pravomoc udělenou 1. září 2015 i pro dobu po skončení Roku milosrdenství. Zatímco krize Církve je naneštěstí stále tatáž, pronásledování v této věci, které nespravedlivě připravilo kněze a věřící o řádnou jurisdikci, dospělo ke konci, když nyní byla tato jurisdikce udělena nejvyšším veleknězem.

4. dubna 2017 byl zveřejněn list prefekta Kongregace pro nauku víry a předsedy Papežské komise *Ecclesia Dei*, adresovaný ordinářům biskupských konferencí. Kardinál Müller jim připomíná rozhodnutí papeže Františka „udělit všem kněžím uvedeného Bratrstva pravomoc platně

vysluhovat svátost pokání věřícím k zajištění platnosti a dovolenosti svátosti“. Poté oznamuje nová opatření Svatého otce, který ve stejném duchu „rozhodl zmocnit místní ordináře pro možnost udělovat dovolení ke slavení manželství věřících, kteří se svěřují pastorační péči Bratrstva“ (dopis z 27. března 2017).⁷

Buď místní biskupové, „pokud je to možné“, budou delegovat diecézního kněze k přijetí manželských slibů podle tradičního obřadu před celebrací mše knězem Bratrstva, anebo „ordinář může udělit nezbytné dovolení knězi Bratrstva, který má rovněž sloužit mši svatou“.

Kardinál Müller končí svůj list odvoláním se na papežovy úmysly. Za prvé chce odstranit „jakoukoliv nejistotu ohledně platnosti svátosti manželství“ uzavírané před knězem Bratrstva. Jestliže obdrží delegaci od biskupa, již nemůže být považován za iregulárního, pokud asistuje uzavření manželství. Na druhé straně si papež přeje usnadnit „proces směřující k plné institucionální regularizaci“. Je faktem, že kardinálovův list zmiňuje „objektivní přetrvávání kanonické iregularity, v níž se *toho času* Kněžské bratrstvo sv. Pia X. nachází“.

Každý může vidět obratný způsob, jakým je udělena moc zpovídat a přijímat manželské sliby; jinými slovy, způsob vysluhování kněžími „iregulární církevní společnosti“ je – přinejmenším *ad casum* – regularizován. Ale papežova nová opatření jsou cestou, jak uznat současnou skutečnost apoštolátu uskutečňovaného Kněžským bratrstvem sv. Pia X. ve všech zemích, kde je přítomno, a tento apoštolát je jistým způsobem dokonce povzbuzen.

Platnost manželství u FSSPX

Od nynějška, tak jako se již nemusíme dovolávat mimořádné jurisdikce k platnému zpovídání, nemusíme se již dovolávat ani stavu nouze k platnému sezdávání manželských párů, nebude-li se biskup protivit novým opatřením a neodmítne-li delegaci požadovanou papežem.

To neznamená, že stav těžké nouze skončil, ale jen to, že autority Církve již neodmítají poskytovat tradici některé prostředky k rozvoji. Předkoncilní

⁷ Papežova slova jsou adresována biskupům, protože delegování spadá do pravomoci biskupů a farářů. (Viz Tridentský koncil, dekret *Tametsi* z 11. listopadu 1563; DS 1816.) Na rozdíl od svátosti zpovědi, která se týká vnitřního oboru, se svátost manželství týká oboru vnějšího, jako je tomu u všech veřejných a společenských jednání dětí Církve. Tato opatření jsou pro dobro věřících Kněžského bratrstva sv. Pia X. a v důsledku toho mají vliv na službu kněží.

mše byla uznána roku 2007 jako nikdy nezrušená. Nespravedlivá exkomunikace biskupů Bratrstva byla sňata roku 2009. Neuznávání platnosti udělování svátosti pokání kněžími FSSPX skončilo roku 2015. Domnělá iregularita kněží Bratrstva pro asistenci u svátosti manželství byla nyní odstraněna pro dobro manželů.

Avšak stejně jako nebyla svátost pokání udělována kněžími Bratrstva sv. Pia X. před rokem 2015 neplatně, tak také nebyla neplatně slavena manželství bez oficiální delegace od místního biskupa nebo faráře.

Církevní právo sice skutečně stanoví, že manželství, aby bylo platné, musí být slaveno před farářem nebo jím delegovanou osobou a za přítomnosti nejméně dvou svědků (CIC 1917 can. 1094, CIC 1983 can. 1108). Kněží Bratrstva sv. Pia X. však nejsou faráři. Proto se někteří snaží předstírat, že kněz Bratrstva bez delegace nemůže přijmout manželské sliby. Takové manželství by podle nich bylo neplatné z důvodu nedostatku kanonické formy.

Ale totéž církevní právo rovněž upravuje následující mimořádnou situaci (CIC 1917 can. 1098, CIC 1983 can. 1116): „Jestliže oddávající, příslušný podle norem práva, buď není, nebo je možné se na něho obrátit jen se závažnou nesází.“ Pokud se rozumně předvídá, že tato situace potrvá déle než jeden měsíc, potom Církev prohlašuje za platné manželství uzavřené pouze před svědky. Pokud může být přítomen nedelegovaný kněz, musí být zavolán k asistenci uzavření manželství. Tato zákonná úprava je prostou aplikací základních zásad kanonického práva: *Nejvyšším zákonem je spása duší a Svátosti jsou určeny pro lidi řádně disponované.*

A kdyby náhodou ještě zůstávala nějaká pochybnost ohledně této mimořádné situace, odpovídáme, že v případě pochybnosti poskytuje Církev náhradní jurisdikci (CIC 1917 can. 209, CIC 1983 can. 144). Takže veškeré pochybnosti jsou odstraněny a manželství uzavíraná v Kněžském bratrstvu sv. Pia X. i bez delegace byla naprosto jistě platná, a to kvůli stavu nouze.

Stav nouze trvá

Tento stav těžké nouze v Církvi nezmizel. Nelze popřít hroznou skutečnost. Opravdu, již od Druhého vatikánského koncilu a zvláště od přijetí nového Kodexu kanonického práva v roce 1983 se první cíl manželství, jímž je plození a výchova dětí, zredukoval ve prospěch vzájemné pomoci manželů, a to podle personalistické koncepce důstojnosti lásky, která stírá prvenství obecného blaha rodinného společenství.

Nedávná Synoda o rodině je další smutnou ilustrací toho, že tento stav nouze je dosud skutečností. Taková jsou skandální prohlášení učiněná jistými preláty a nositeli církevních hodností týkající se soužití v konkubinátu a homosexuálů, která by mohla vést k domněnce, že tyto svazky obsahují pozitivní hodnoty, a dokonce hodnoty slučitelné s posvátností manželství.

Připomínáme také žádost biskupa Fellaye Svatému otci po zveřejnění papežského dokumentu *Mitis iudex* (z 15. srpna 2015): „Nedávno přijatá církevněprávní opatření dle motu proprio *Mitis iudex Dominus Iesus*, která nyní usnadní zrychlená řízení směřující k prohlášení neplatnosti manželství, otevírají *de facto* cestu k procesu představujícímu ‚rozvod po katolicku‘, i když se to tak přímo nenazývá“ (15. září 2015).

Nakonec jistá vyjádření apoštolské exhortace *Amoris laetitia* o rozvedených a „znovusezdaných“, kteří mohou přijmout svátost pokání a Eucharistii, zatímco žijí na způsob manželů ve svém druhém svazku, zůstávají kamenem úrazu pro katolické svědomí.

Ze všech těchto důvodů se věřící nacházejí ve stavu nouze, která jim dovoluje obracet se na kněze tradice. Podle zákonů Církve je jejich manželství určitě platné. Co se papeže týče, žádat dnes biskupy, aby usnadnili jejich volbu zajištěním regulérnosti oprávněného oddávajícího, tj. kněze, který přijme manželské sliby, neukončuje objektivní stav krize Církve.

Není pochyb o tom, že kdyby ordinář odmítl ustanovit delegovaného kněze a odmítl i „přímo udělit nezbytné dovolení knězi Bratrstva“, posledně jmenovaný by oddával platně z důvodu stavu nouze a v případě biskupa by se jednalo o zjevné odporování vůli hlavy Církve.

Provádění těchto opatření

Papež František chce, aby kněží Bratrstva sv. Pia X. mohli asistovat uzavírání manželství, která jsou určitě dovolená, platná a nesporná, a to pro dobro manželů. „Doufáme, že všichni biskupové sdílejí stejnou pastorační starost,“ čteme v tiskovém prohlášení Bratrstva ze 4. dubna. Musíme také doufat, že diecézní tribunály již nebudou moci prohlašovat neplatnost pro nedostatek kanonické formy u manželství uzavíraných v tradici. Tím, že učiní přítrž tomuto pohoršení, které Římská rota již příliš dlouho tolerovala, papež také prokázal velké dobro.

Nová úprava, která umožňuje obdržet delegaci od ordináře, samozřejmě neznamená, že to budou moderní kněží, kteří budou připravovat,

organizovat nebo uzavírat manželství našich věřících. Kněží tradice nemohou svěřit věřící, kteří k nim přijdou, aby se svatě připravili na manželství, těm, kteří vyznávají falešné principy nebo kteří by mohli ohrozit víru budoucích manželů tím, že by jim představovali bludné pojetí křesťanského manželství. Papež František si jednoduše přeje, aby ordináři udělovali delegaci kněžím FSSPX. Jeho přístup v podstatě odpovídá zákonu. Jak prohlásil P. Fr. Cédric Burgun, proděkan Fakulty kanonického práva v Paříži, „papež *nezahajuje* věroučnou debatu. Odstraňuje dvojznačnosti právního charakteru a činí platnými a dovolenými manželství, která budou uzavírána podle podmínek stanovených Římem“ (RCF, 5. dubna 2017).

Provádění těchto opatření bude delikátní, obzvláště když to bude diecézní kněz, kdo přijde přijmout manželské sliby. Ale zdá se, že bude snadné vysvětlit, že snoubenci by se ocitli v nesnázi, kdyby uzavírali manželství před knězem, kterého neznají a kterého pravděpodobně již nikdy neuvidí. Mnoho lidí chce kněze, kterého znají a kterého si váží, někdy dokonce příbuzného, aby přijímal jejich sliby a oddal je. Formulace římského dokumentu „pokud je to možné“ se jeví dostatečně široká a neurčitá k tomu, aby přesvědčila místního biskupa o praktických a konkrétních obtížích, které představuje jeho aplikace.

Zvláště se předvídá to, že ordinář „přímo udělí nezbytné dovolení knězi Bratrstva“. Pro biskupa bude ideální, z dobrých pastoračních důvodů, dát delegaci přímo kněžím FSSPX k asistenci uzavření manželství svých věřících. Oznamení diecézi, jak to požaduje list ze 4. dubna, není vůbec žádný problém, protože to se již provádí ve všech distriktech Bratrstva.

Aby tato římská opatření ve prospěch manželství v tradici byla přijata všemi kněžími bez pochybností a dvojznačností, generální představený biskup Fellay požádal církevní právníky a velmi zkušené duchovní správce, aby navrhli – pod autoritou generalátu – formální pokyny, které vymezí obecnou disciplínu pro všechny distrikty Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Kněžské svěcení P. Filipa Marady

Zaitzkofen – 1. července – 9.00 hod.

Pěší pouť z Föhrenau do Mariazell

od 25. do 27. července

blíže informace a přihlášky p. Petr Stehlik – pstehlik@email.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ČERVEN – ČERVENEC

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

- 25. 6. a 23. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
- Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
- Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 2. 6. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 3. 6. – 10.00 – Vigilie svatodušní
- 4. 6. – 10.00 – Boží hod svatodušní
- 23. 6. – 18.00 – Nejsvětějšího Srdce – Mše sv. (chorální)
- 24. 6. – 10.00 – Narození sv. Jana Křtitele – Mše sv. (chorální)
- 29. 6. – 18.00 – Sv. apoštolů Petra a Pavla – Mše sv. (chorální)
- 5. 7. – 7.00 – Sv. Cyrila a Metoděje – Mše sv.
- 7. 7. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
- Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.
- 1. 7. – Mše sv. není

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 15. června – 10.00 hod.

Primice P. Filipa Marady

Brno – 8. července – 10.00 hod.

Předprimice P. Simona Merkle

Brno – 9. července – 10.00 hod.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

4. a 18. 6.
2., 16. a 30. 7. – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

4. a 18. 6.
2. a 16. 7. – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoanenská pouť

Ze Skutče do Horky u Chrudimi – 15. července – odchod z náměstí pod kostelem ve Skutči v 9.30 hod.

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

11. a 25. 6.
23. 7. – 10.00 – Mše sv. chorální
9. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

4. a 18. 6.
2. a 16. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální

Cyrilometodějská pouť

Sady u Uherského Hradiště – 5. července – 10.00 hod.

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

11. 6. a 23. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální
25. 6. – 10.00 – Mše sv. chorální
3. 6. – 16.00 – Vigilie svatodušní – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

22. 6. a 13. 7. – 17.30 – Mše sv.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum - malý sál, Jiráskova ul.

10. 9. – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **258469826**

Kód banky: **0300**